

Op een avond in juli in de Hongerman... een déjà vu!

Op 3 juli was het zo ver. Alle inwoners van Nuenen werden uitgenodigd om hun vragen te stellen en hun bezorgdheid te uiten over het AZC dat gevestigd wordt aan de Pastoorsmast. Ook ik was nieuwsgierig geworden en meldde me aan.

De sporthal was omgetoverd tot een grote vergaderzaal en de mensen stroomden binnen. De gespreksleider verzamelde de vragen van bezorgde burgers. Waarom deze locatiekeuze? Wat voor mensen komen er? Zijn de mensen die daaromheen wonen nog wel veilig? Wat wordt er gedaan als er overlast is? Maar ook de vraag: hoe kunnen wij de mensen die komen een warm welkom bieden? Vragen die beantwoord werden door de burgemeester, de wethouder en de mensen van het COA. Ik vond de vragen heel herkenbaar en begrijpelijk.

En toch had ik gaandeweg de avond steeds meer een déjà vu. In 2015 heb ik al deze vragen al een keer eerder gehoord, in Eindhoven Noord. Daar was destijds, op nog geen 500 meter van mijn toenmalige woonplaats, ook een AZC gepland. Ongeveer op eenzelfde afstand als de huizen van de Witte Put nu van de Pastoorsmast af liggen. Ik zie de spandoeken nog staan: 1500 mensen zijn te veel voor deze wijk! Men was toen net zo bang voor de komst van asielzoekers als nu in Nuenen. Dezelfde vragen, dezelfde zorgen. Maar het AZC kwam er en daarmee 1500 nieuwe mensen. De voormalige basisschool van mijn kinderen werd hun taalschool. Vele van de kinderen liepen of fietsten elke morgen door onze straat. Toen ik, zoals gewoonlijk, met een vriendin ging wandelen in het natuurgebied ernaast, kwamen wij daar ineens meer mensen tegen dan vroeger. Maar overlast hebben deze mensen me nooit bezorgd. Ook niet toen ik in m'n eentje ging hardlopen langs het AZC. Wat wél gebeurde: iemand van hen, kennelijk fysiotherapeut of arts, gaf me een keer een tip hoe ik mijn houding kon verbeteren tijdens het lopen.

Maar écht in contact met de bewoners kwam ik pas dankzij een open dag. We konden een kijkje nemen binnen de muren van het AZC. Ik trof daar een groep vrijwilligers uit mijn wijk, die samen met de vrouwen uit het AZC wekelijks een koffieochtend organiseerden. Daar sloot ik me bij aan en zo werd ik een jaar lang op woensdagochtend kind aan huis in het AZC. Samen deelden wij verhalen, gaven elkaar opvoedingstips, of hielpen de vrouwen met hun taallessen. Soms gingen wij ergens picknicken of maakten een uitstapje. En heel geregeld werd er met een traan en een lach afscheid van elkaar genomen. Want dan had iemand een huis toegewezen gekregen in Best, Waalwijk of verder weg. Ik herinner me nog goed Amira, de jonge zwangere vrouw, die met een bijna complete bij elkaar gesprokkelde babyuitzet een nieuw begin kon maken. Het was een goede tijd.

Dit alles kwam bij mij terug op de avond in de Hongerman. Ik dacht: 200 mensen, hoeveel zijn er dat eigenlijk? Ik keek om me heen en begon te tellen. In de Hongerman waren toen méér dan 400 mensen aanwezig. In het AZC hebben wij het over 200 mensen, minder dan de helft van de toen aanwezigen. En daarom vraag ik me af: waar maken wij ons druk om?

Marlies Schulz